

«Ο Μορμόλης»

Ο «Μορμόλης» είναι θεατρικό έργο που γράφτηκε από τον Γερμανό θεατρικό συγγραφέα Ράινερ Χάχφελντ και μιλάει για την αθωότητα, τη φαντασία και την αλληλεγγύη των παιδιών. Παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα από την παιδική σκηνή του Γιάννη Φέρτη και της Ξένιας Καλογεροπούλου κατά τη θεατρική σεζόν 1973-1974. Ο «Μορμόλης» είναι ένα παράξενο και μαγικό πλάσμα, που δημιουργείται από τη φαντασία των παιδιών, και προκαλεί χάος και κωμικές καταστάσεις. Η μουσική του έργου γράφτηκε από τον Γιάννη Σπανό και κυκλοφόρησε το 1974.

Υπόθεση του έργου

Ο κύριος Αγησίλαος και η κυρία Πολυξένη Χαζοπέτρου έχουν ένα σπίτι με έναν πανέμορφο κήπο στην εξοχή. Τα καλοκαίρια έρχονται τα ανίψια τους, ο Ρίκης και η Μάντα, για να περάσουν μαζί τους τις διακοπές. Μια μέρα, καθώς παίζουν, βρίσκουν στην αποθήκη του σπιτιού ένα παλιό ξύλινο κουτί. Το ονομάζουν Μορμόλη και γίνονται φίλοι. Φαντάζονται ότι ο Μορμόλης είναι ζωντανός και κουβεντιάζουν μαζί του, όπως θα κουβέντιαζαν με μια κούκλα ή με ένα αρκουδάκι. Ο Μορμόλης λέει ελεύθερα στους ενήλικες αυτά που απασχολούν τα παιδιά, αλλά δεν τολμούν τα ίδια να πουν, όπως για παράδειγμα για την έλλειψη χώρων παιχνιδιού και πρασίνου στις πόλεις και άλλα δικαιώματα και επιθυμίες τους.

Όμως οι ενήλικες δεν μπορούν να καταλάβουν τι είναι αυτό το μυστηριώδες κουτί. «Μα ποιος είναι ο Μορμόλης που έχει αναστατώσει όλη την πόλη και λέει στα παιδιά τι να κάνουν;» αναρωτιούνται. Κάθε φορά που ο θεός και η θεία ρωτούν τα παιδιά, εκείνα απαντούν: «Ο Μορμόλης είναι ο Μορμόλης».

Έτσι, το ύποπτο κουτί που μιλά αρχίζει να τρομάζει ολόκληρη την πολιτεία, που λαμβάνει μέτρα εναντίον του. Ο αστυνόμος έρχεται να το συλλάβει, ο στρατηγός προσπαθεί να το καταστρέψει με ένα κανόνι, ενώ ο γκρινιάρης γείτονας κύριος Μπουρίνιας, που δεν συμπαθεί ούτε τα παιδιά ούτε τα παιχνίδια τους, κομματιάζει τον Μορμόλη με το πριόνι του.

Ο Μορμόλης όμως είναι άτρωτος, επειδή μπορεί μέσα από τη φαντασία των παιδιών να μεταμορφώνεται σε παπούτσι, καπέλο, ποτήρι, μπουρί της σόμπας και να πολλαπλασιάζεται. Στο τέλος του έργου, ο θεός και η θεία καταλαβαίνουν ότι αν αγαπάς τα παιδιά, αγαπάς και τον Μορμόλη. Έτσι, λένε στον κύριο Μπουρίνια να σταματήσει πια να γκρινιάζει, γιατί το λέει ο Μορμόλης.